

LES ÀGUILLES DAURADES DE BUIXCARRÓ

Per Xavier Aramburu

Com a fotògraf de fauna silvestre és obligatori per mi visitar cada cert temps la península Ibèrica, tant per la seva variada diversitat com pels múltiples destins habilitats per retratar espècies al seu hàbitat. Aquesta vegada la meua curta expedició a Alacant tenia

dos objectius, els quals apareixen al títol d'aquest article: per una banda, l'espècie de rapinyaire que volia fotografiar i, per l'altra, el lloc a on m'havia de dirigir per gaudir de la seva fauna.

L'àguila daurada *Aquila chrysaetos* havia de ser la protagonista de les me-

ves fotografies, si la bonaventura feia que aquest rapinyaire salvatge es volgués posar davant el meu objectiu. Per això l'havia d'anar a cercar a la finca de Buixcarró, més coneguda com la Fundació Victòria Laporta Carbonell, ubicada a la Serra de Mariola, al País Va-

lencià, un autèntic santuari de fauna no molt llunyà de la costa alacantina. Les fotografies que podeu veure en aquest article us poden donar una idea de la distància que vaig necessitar per captar aquestes imatges, fruit d'una llarga espera dins un amagatall construït per

aquest propòsit.

El motiu pel qual vaig anar a una zona no molt coneguda com és la Serra de Mariola va ser a causa d'un premi que vaig aconseguir al concurs fotogràfic de "Jovenes de Aefona", l'associació de fotògrafs de natura d'Espanya, i que

En aquesta plana i l'anterior, exemplar adult d'àguila daurada, *Aquila chrysaetos*.

consistia en unes sessions de fotografia en aquest indret. La temàtica del concurs era "la fotografia de natura durant el confinament" i la meua fotografia seleccionada fou una granota al safareig de casa meua.

A més de les sessions dins el hide, vaig tenir el gran plaer d'estar acompanyat i assessorat per un expert fotògraf de fauna, com és n'Alfonso Lario, i pel gran apassionat de la natura i gestor de la finca, en Vicent Ferri. El seu coneixement sobre l'entorn i la natura han aconseguit fer que aquest projecte, iniciat el 2003, hagi tingut tants bons resultats. Ambdós són socis actius d'AEFONA, per tant, a més d'amants de la natura també són grans apassionats del retrat natural.

La Fundació Victòria Laporta Carbonell és una entitat sense ànim de lucre nascuda el 2003 com a resultat de la gran estima que tenia la senyora Victòria Laporta per la finca de Buixcarró i la seva voluntat de recuperar-la ambientalment. S'ubica dins una àrea forestal heterogènia de 658 hectàrees de boscos mediterranis, situada al Parc Natural de la Serra de Mariola. La finca Buixcarró, a més de ser un espai de preservació mediambiental de gestió privada, està oberta al públic per a promoure l'educació i divulgació del seu patrimoni natural. La seva oferta d'activitats també inclou observatoris per als fotògrafs aficionats que desitgin apropar-se a la seva fauna singular. Compta amb una atractiva fauna resident, com ara el mufló *Ovis orientalis* o l'àguila daurada. És prou interessant veure com la seva tasca es pot autofinçar amb les aportacions dels visitants o l'organització d'activitats educatives. A més, compta amb l'ajuda de grups de voluntaris per a realitzar treballs de reforestació o rehabilitació dels usos tradicionals de la finca.

Com només podia fer una estada d'uns pocs dies, era important focalitzar bé els objectius -els objectius fotogràfics-. Podia realitzar un màxim de

Ferrerico emplomallat, *Lophophanes cristatus*.

A la plana anterior, voltor lleonat, *Gyps fulvus*.

4 sessions fotogràfiques, tant de matí com d'horabaixa, i amb això aconseguir les millors hores que ens regala el dia, a primera i darrera hora. Els sacrificis del fotògraf de natura per aconseguir apropar-se a la fauna silvestre comencen per aixecar-se prest, passar fred o calor segons l'època de l'any o estar dins d'un "amagatall" durant hores a l'espera que un ocell es posi sobre la branca o pedra que li has preparat prèviament. Aquests sacrificis s'incrementen notablement quan parlem d'ocells rapinyaires, a causa de la seva desconfiança cap a l'ésser humà i la seva eficaç vista. És per això que els gestors d'aquesta finca han fet una feina increïble per tal d'acostumar l'àguila a posar-se a sobre una pedra, a la vora d'un profund penya-segat. Una vegada que aquesta àguila va trobar la comoditat d'estar vigilant la vall des d'aquella posició, es construí un "amagatall" mimetitzat a escassos 10 metres per poder fotografiar l'exemplar de ben a prop, sense ser vist. Entre l'ocell i el nostre objectiu trobam un vidre espia que ens permet ser invisibles als ulls de l'animal i que és a la vegada compatible amb la qualitat d'imatge que espera un fotògraf.

Per tant, a les 6 del matí ja estava preparat per entrar dins l'amagatall amb obscuritat absoluta, abans que sortís el sol, per la simple raó que l'àguila daurada no em veiés per la zona. Una vegada dins el petit habitat, dins el qual calcul que m'hi estaré entre 5 i 10 hores, prepar la càmera perquè els nervis i les preses en el moment clau no em juguin una mala passada i, amb els paràmetres mal anivellats. Després d'unes hores d'absoluta calma, a l'horitzó, em varen aparèixer dos voltors lleonats *Gyps fulvus*, que s'entretengueren una estona amb els conills morts emprats com a reclam. El següent visitant fou un jove de xoriguer *Falco tinnunculus*, que es va pensar que un conill seria un bon aliment. Unes hores després vaig sentir el reclam de l'àguila daurada a sobre el meu cap, i uns minuts després es va posar un preciós i gran exemplar jove a sobre la pedra, i just a continuació arribà

també una àguila adulta. En aquell moment en què no detecten la teva presència, veus realment el comportament de les àguiles, són moments de confidencialitat. I després d'esperar-les durant hores, deixes la càmera a un costat i et dediques a gaudir d'aquell espectacle natural que saps que poques vegades el podràs tornar a gaudir.

Després de l'adrenalina d'un matí intens i d'espera amb nirvis, vaig decidir relaxar-me a l'abeuradora d'ocells de sotabosc, una bassa especialment dissenyada per a fotografiar els passeriformes i altres ocells del pinar mediterrani. A més de l'aigua, que és un reclam essencial a zones tan àrides del sud de la península, també s'atrauen els ocells amb menjar per a insectívors. L'aigua és utilitzada a aquests abeuradors com un reflex estètic de l'ocell, la qual crea una imatge amb efecte mirall idèntica. Els fotògrafs esteim dins un cassetó aferrat a la bassa, que està elevada, al nivell dels nostres objectius, i separada per un vidre espia. A més, estèticament, se cerca que no aparegui cap element artificial i, per tant, s'ha d'anivellar l'aigua perquè no aparegui el cantó del safareig que la guarda.

De l'abeurador em va sorprendre l'afluència frenètica d'exemplars de diferents espècies que el visitaven, a més a més amb espècies que a Mallorca serien impossibles d'observar. Entre elles, vaig poder gaudir de la presència del *Picus sharpei*, *Garrulus glandarius*, *Turdus viscivorus*, *Periparus ater*, etc. Un dels ocells que més em va agradar que aparegués fugaçment va ser la senyoreta *Aegithalos caudatus*, que ens dona poques oportunitats fotogràfiques. No tot foren ocells, entre els habitants del bosc ens va visitar també l'esquirol *Sciurus vulgaris*. Pot ser que amb més temps hagués pogut fotografiar l'astor *Accipiter gentilis* o el falcó torter *Accipiter nisus*, els quals freqüentaven la bassa amb els joves del mateix any.

Sens dubte recoman aquesta experiència a tot fotògraf i naturalista que vulgui experimentar de prop la presen-

Picot verd ibèric, *Picus sharpei*.

A la plana anterior, esquirol, *Sciurus vulgaris*.

cia d'una au tan majestuosa com l'àguila daurada. La fotografia i l'observació des de dins el hide ens aporta la invisibilitat davant l'ocell i ens permet veure el seu comportament natural, sense cap recel ni por. El vidre espia emprat als observatoris ajuda al fet que la nostra presència no sigui molesta per l'ocell, ja que no pot detectar ni el menor moviment del nostre objectiu. Fins i tot, a les nostres sessions de passeriformes, teniem ocells a escassos vint centímetres del vidre, tan a prop que ni la càmera els podia enfocar. Gràcies a uns hides dissenyats especialment per a la fotografia, els responsables asseguren resultats de gran qualitat i amb uns fons i posadors cuidats perquè tinguin la millor llum i posició.

Per a un fotògraf de fauna, és necessari emprar un objectiu amb una distància focal igual o superior als 400mm, a causa que es guarda una distància prudent entre els exemplars i l'aguait, per a no alterar-los. El tripode ens ajuda a tenir la imatge creada abans que arribi l'ocell, ja que ens fixa la càmera amb l'enquadrament que desitjam a l'espera que arribi el protagonista. Els ocells es mouen a gran velocitat, per tant és important tenir els paràmetres i l'enfocament configurat abans que l'au faci acte de presència. Amb totes aquestes claus, l'abeurador és l'eina predilecta dels fotògrafs que cerquen la imatge més nítida, propera i natural de l'espècie esquiva i oculta del sotabosc. •

Trencapinyons, *Loxia curvirostra*.